

ESLIN

‘Ik ben Eslin.’

Het zinnetje zeg ik meerdere keren per dag hardop, uit angst mijn naam te vergeten.

Want als ik die vergeet, raak ik echt álles kwijt.

Ik kijk naar de gekleurde deuren om me heen. Alle zes zitten ze op slot. Ik zit op mijn bed in het midden van het Centrum.

Dat ben ik zo gaan noemen omdat ik letterlijk in het middelpunt van de ronde ruimte zit. De metershoge schacht boven me is de enige uitweg, maar de muren zijn niet te beklimmen.

Geloof me, ik heb het geprobeerd, maar het lukte me niet.

Ontsnappen via de schacht is onmogelijk, de deuren zijn dus mijn enige hoop.

Nog twee te gaan...

Het wordt tijd voor de groene deur, ik heb de sleutel ervan al veel te lang in mijn bezit.

‘Doe het nu,’ zeg ik zachtjes. ‘Waar wacht je nog op?’

Ik praat steeds vaker hardop tegen mezelf. Eerst dacht ik dat ik gek aan het worden was, maar het schijnt dat je het zelf niet doorhebt als je écht gek wordt. Alleen je omgeving merkt het.

Het is een typisch Aksha-feitje.

Aksha vertelde me altijd zo veel feitjes dat ik ze allang niet allemaal meer kan opnoemen. Maar soms poppen ze op in mijn hoofd, als zo’n gedachtewolkje bij een tekenfilmfiguur.

Ik probeer Aksha's gezicht voor me te zien, maar het lukt me nauwelijks. Het lijkt wel of alles van thuis langzaam vervaagt, zoals een tekening op een beslagen autoruit.

Mijn maag rammelt.

Ik kijk weer naar de sleutel in mijn hand, die klam is van het zweet. De volgende deur móét ik vandaag openen, want ik weet niet hoelang ik het nog volhoud.

Mijn laatste pakje crackers heb ik vanochtend open gemaakt en volgens Aksha kan een mens drie weken zonder eten. Met geluk.

En de enige manier om aan nieuw eten te komen is door de volgende deur te openen. De groene dus.

'Mijn lievelingskleur,' zeg ik. 'Groen doet me denken aan de natuur, aan vrijheid. De vakanties in Zweden, samen met Ros en mijn ouders.'

Niet vergeten.

Nooit vergeten.

Ik kijk naar de camera aan het hoge plafond. Tussen de camera en het plafond steekt een schoen. De veter bungelt sneu naar beneden.

'Ik ben Eslin,' zeg ik zachtjes. 'Ik heb een broer. Hij is één jaar jonger en ik noem hem jonkie omdat hij zo'n babyface heeft.'

Sinds ik hierbinnen ben, begrijp ik pas waarom Aksha altijd zo veel feitjes onthoudt. Het opsommen ervan maakt me écht rustiger.

Ik kijk weer naar de camera. Zou Bivak op dit moment naar me kijken?

Vast wel. Volgens mij volgt hij elke stap die ik zet.

Waarom ik ‘hij’ zeg, weet ik eigenlijk niet.

Misschien is het wel een vrouw.

Een jongen, een meisje. Twintiger. Vijftiger. Iemand die ik ken, een volslagen vreemde.

Ik heb werkelijk géén idee.

Ik herinner me niets van die avond van het feest. Het is net of er schrikdraad om die herinnering zit. Elke keer als ik dichterbij kom, krijg ik een schok en vlieg ik een meter achteruit.

De zeldzame keren dat Bivak binnenkomt, probeer ik iets aan hem te ontdekken, maar hij heeft een doorsnee lengte, draagt zwarte schoenen en een zwarte outfit. De ogen achter zijn bivakmuts zijn bedekt met een soort gaas.

Hij kan echt iedereen zijn.

De eerste keer dat Bivak het Centrum binnenkwam, schrok ik me dood. Hij kwam door de zwarte deur en stond ineens voor mijn neus.

Toen mijn hartslag iets rustiger werd, smeekte ik hem om eten. Maar in plaats van me iets eetbaars te geven, gooide hij me een sleutel toe en wees op de gele deur.

Daarna ging hij weer weg, zonder iets te zeggen.

Ik kijk naar de zwarte deur. Elke keer als hij binnenkomt, komt hij daardoorheen. Als hij weer weggaat, draait hij hem zorgvuldig op slot.

Wat zou erachter zijn?

Ik moet eerst de groene deur openen, eerder kom ik er niet achter. Bij elke deur krijg ik een sleutel voor de volgende, dat zijn de regels.

Wat zal ik na de groene deur voor eten krijgen?

Wie weet is het wel junkfood...

Het idee aan een warm broodje hamburger trekt me over de streep en ik sta op van mijn bed. Het bed dat hard schone lakens nodig heeft, maar ook die krijg ik alleen als ik een deur open en de opdracht goed uitvoer.

Ik sta voor de groene deur en voel mijn hartslag versnellen. Wat zit erachter? Als het maar niet weer iets is met uithoudingsvermogen of scherpe voorwerpen...

Ik kijk de ruimte rond. Ik ben al zo ver gekomen, er zijn nog maar twee deuren over.

In het begin leek er geen einde aan te komen, maar nu ben ik er ineens al bijna.

En dan?

Laat Bivak me dan eindelijk vrij?

Het idee dat ik éindelijk weer daglicht kan zien, maakt me duizelig van geluk.

‘Ik ben Eslin,’ zeg ik zachtjes. ‘En ik houd van spelletjes. Ik kan niet tegen mijn verlies, dus ik ga alleen een uitdaging aan als ik zeker weet dat ik kan winnen.’

Ik snuif. Alsof ik hierbinnen ooit kan winnen, ik kan alleen maar overleven...

Ik steek de sleutel in het slot en draai hem om.

‘Ik ben Eslin,’ zeg ik voor de zoveelste keer. En dan duw ik de deur open.

LUCY

‘Het is deze week een jaar geleden.’

Zodra ik het zeg, draait mijn maag zich om. Een jáár. Dat zijn driehonderdvijfenzestig dagen zonder Eslin.

Aksha kijkt op van haar boek. ‘Wil je op die dag iets speciaals doen?’

Ik kijk haar aan. ‘Zoals wat?’

‘Een kaarsje branden bij het hek?’

Ik denk na. Eigenlijk weet ik niet of ik nog naar die plek wil. Ik ben er sinds het gebeurd is maar één keer geweest. En vond het doodeng. Het was net of ik Eslins aanwezigheid kon voelen, haar angst stroomde door mijn aderen. Ze moet zó bang zijn geweest die nacht...

‘Ik weet het niet,’ zeg ik eerlijk. ‘Ik vind die plek nogal creepy.’

‘Dat is het ook. Maar misschien helpt het?’ Aksha legt haar boek weg en komt bij me zitten. ‘Dan kun je het een plek geven.’

Ik hoopte zo dat Aksha slim genoeg was om die woorden nooit uit te spreken, maar zelfs bij haar komen die onvermijdelijke clichés uiteindelijk naar buiten.

‘Ik ga het geen plek geven,’ zeg ik hard. ‘Nooit.’

Aksha’s gezicht betreft. ‘Zo bedoelde ik het niet...’

Het is niet eerlijk dat ik kwaad word op Aksha. Ze is de enige bij wie ik mijn verhaal kwijt kan, elke seconde van de dag.

‘Wacht.’ Aksha springt op en trekt de bovenste lade van haar kast open. ‘Neem deze maar mee als je erheen gaat.’

Ik kijk naar het waxinelichtje in haar hand. Het ruikt sterk naar de wierook die Aksha ook in die lade bewaart.

‘Dankjewel.’ Ik klem het kaarsje in mijn hand. Misschien dat ik er straks tóch heen ga. Ik kan wel wachten tot de echte datum, maar dan voelt het vast nog meer beladen.

‘Zullen we vanavond een filmavond doen?’ verandert Aksha van onderwerp. ‘Ik heb een goede horrorfilm gevonden en ik kan popcorn maken?’

‘Nou...’ Ik heb dit moment zo lang mogelijk uitgesteld, maar nu kan ik er niet meer omheen. ‘Ik wil eigenlijk naar het feest vanavond.’

Aksha’s ogen worden groot. ‘Wát?!’

Ze reageert precies zoals ik had verwacht.

‘Ik moet weten wat er gaat gebeuren vanavond.’

Aksha schudt haar hoofd. ‘Er gaat niets gebeuren vanavond. Of denk je serieus dat de dader zijn hart gaat luchten voor een bomvolle aula?’

Ik voel me betrappt, want stiekem heb ik hier wel over nagedacht. Maar het zou ook betekenen dat ik de dader kén. Dat hij bij ons op school zit... Dat idee beneemt me de adem.

‘Je haatte dit feest,’ herinnert Aksha me.

‘Dat is nog steeds zo,’ zeg ik.

Ik herinner me het moment dat Hein het schoolfeest aankondigde. Onze mentor en leraar Nederlands had met de ouders van Eslin overlegd of zij er oké mee waren. Zij zeiden ook dat Eslin niet zou willen dat het leven voor iedereen stilstond. Daarom hadden ze uiteindelijk besloten dat de traditie dit jaar gewoon door moest gaan.

Ik kan nog steeds niet geloven dat Lonne en Waldemar het feest door wilden laten gaan.

Want als hun dochter íéts had gewild, was het wel dat de wereld stil zou staan na haar verdwijning.

Eslin zou hebben gewild dat iedereen eeuwig met haar bezig was.

Zoals ik doe.

Ze moest eens weten hoe snel iedereen het leven weer oppakte na die nacht waarin ze verdween. Roxy bijvoorbeeld, die ik na een paar dagen alweer hoorde schaterlachen met haar vriendinnengroepje in de aula. Nolan, die na een week met een ander meisje schijnt te hebben gezoend.

En dan nu het schoolfeest.

Toen Hein het aankondigde heb ik eerst vijf minuten mijn mond gehouden. Terwijl de klas juichte en plannen bedacht voor outfits die pasten bij het thema, staarde ik alleen maar voor me uit.

Hoe konden Eslins ouders dit goedkeuren? En waarom was Hein überhaupt met het idee naar ze toe gegaan?

Dachten ze dan helemaal niet na over hoe dit voor Ros moest zijn? Hij was er ook bij op het feest vorig jaar, hij heeft de laatste momenten van zijn zus meegemaakt vlak voordat ze werd ontvoerd.

Ontvoerd.

Het woord komt meestal alleen voor in spannende films en series.

Maar het is echt nog steeds de theorie waar de politie van uitgaat. Een ontvoering na het schoolfeest, midden in de nacht.

De plek waar ze Eslins telefoongegevens voor het laatst hebben kunnen uitlezen was bij een verlaten weg langs het bos, vlak bij een groot, houten hek.

Wat deed Eslin daar midden in de nacht?

Haar huis is een heel andere kant op, ze had daar nooit langs hoeven fietsen.

Vlak bij het hek zijn er de volgende ochtend wel bandensporen gevonden, maar die nacht had het flink gesneeuwd, dus de sporen waren te onduidelijk om er een auto aan te kunnen koppelen.

Een paar dagen later had de politie sterke vermoedens dat Eslins lichaam in het meer was gedumpt.

Er kwam uiteindelijk alleen een fiets boven water, waarvan een dag later een foto in de krant stond. Een groene fiets met witte stippen. Eslin was er trots op, ze had hem net nieuw. En nu hingen er slierten vol modder aan haar stuur.

Die nacht droomde ik dat Eslin zelf werd gevonden. Ik zag Eslins gezicht, opgezwollen door het water. Haar haren leken op de modderige slierten aan haar fiets.

In paniek schrok ik wakker en sinds die nacht bleven de nachtmerries komen.

Elke nacht droomde ik over de theorieën die ik overdag bedacht.

Zou Eslin dood zijn? Leefde ze ergens ver weg onder de grond in een of andere smerige kelder? Was ze ontvoerd door een pedofiel? Een psychopaat?

De onzekerheid maakt me gek.

‘Dus je wilt naar het feest omdat je dént dat de verdwijning vanavond wordt opgelost?’

Uit Aksha’s mond klinkt het ineens wel heel erg vergezocht.

‘Ik moet er gewoon heen,’ zeg ik. ‘Ga je met me mee of niet?’

Aksha’s gezicht betreft. ‘Waarom?’

‘Ik kan niet in mijn eentje gaan,’ zeg ik. ‘Alsjeblieft?’

‘Maar...’ Aksha lijkt naar een excuus te zoeken. ‘Ik haat mensenmassa’s.’

‘Dat weet ik, maar alsjeblieft? Doe het voor mij?’

Die laatste zin brengt haar aan het wankelen.

‘Wat...’ Aksha twijfelt. ‘Wat moet ik dan aan?’

‘We verzinnen wel wat,’ zeg ik. ‘Glitter en glamour moet niet zo moeilijk zijn, toch?’

‘Voor Eslin was dat niet moeilijk geweest, nee.’ Aksha lacht. ‘Ze was net een wandelende discobal.’

Ik glimlach. Aksha heeft gelijk, Eslins halve kledingkast bestond uit glitter en pailletten. Zolang het maar opviel. Eslin vond het helemaal niet erg als iedereen naar haar keek, graag zelfs.

Aksha is precies het tegenovergestelde.

‘Dus je gaat mee?’

Aksha twijfelt. ‘Misschien...’

Ik val Aksha om de hals. ‘Dankjewel!’

‘Ik heb nog geen ja gezegd,’ mompelt Aksha in mijn schouder.

‘Dat weet ik,’ zeg ik. ‘Maar je zegt ook geen nee.’

‘Is dit wat?’ Ik houd een shirtje omhoog met een afbeelding van een palmboom. De bladeren zijn gemaakt van groene glitters.

‘Walgelijk.’ Aksha laat haar handen door de kledingstukken aan het rek gaan. Bij elk shirtje begint ze viezer te kijken.

‘Wat doen jullie hier?’

Ik kijk op. Roxy staat in het gangpad, samen met Nolan. Sinds de verdwijning van Eslin zie ik ze steeds vaker samen.

Aksha denkt dat ze een stelletje zijn, maar ik weiger dat te geloven. Het zou té grof zijn naar Eslin toe.

‘Winkelen,’ zeg ik.

‘Jullie winkelen hier?’ Roxy weet ook wel dat dit niet ons soort winkel is. Ik ben dan misschien niet zo’n grijze muis als Aksha, maar ik vind dit soort kleding ook te veel van het goede.

‘Het moet wel,’ zeg ik. ‘Met zo’n achterlijk thema.’

‘Wacht eens...’ Roxy’s ogen worden groot. ‘Gaan jullie vanavond naar het feest?’

‘Zeker.’

‘Zij ook?’ Roxy praat nooit rechtstreeks tegen Aksha. Samen met Eslin leken die twee er een sport van te maken om te doen alsof ze niet bestond. Ik schaamde me rot voor Eslins gedrag.

‘Dit is echt wereldnieuws.’ Roxy kijkt naar Nolan. ‘Toch?’

Nolan knikt.

‘En weet Ros al dat jullie gaan?’

‘Natuurlijk.’ Ik denk aan Eslins broer. Als ik straks klaar ben met winkelen, zal ik naar hem toe moeten gaan om het hem te vertellen.

Bij dat idee draait mijn maag zich om.

‘Het verbaast me,’ zegt Roxy. ‘Ik dacht dat je zo tegen het feest was?’

‘Dat bén ik ook,’ zeg ik. ‘Heel erg zelfs.’

Roxy’s ogen vernauwen zich. ‘Je gaat de avond niet verpesten, toch?’

‘Hoe zou ik dat kunnen doen?’

‘Jij kunt vast wel wat bedenken...’

Gek genoeg klinkt het uit haar mond bijna als een compliment.

‘Je laat het uit je hoofd, hoor.’ Roxy kijkt me strak aan. ‘We hebben met de commissie veel te hard gewerkt.’

‘Zit jij in de feestcommissie?’ vraag ik verbijsterd. ‘Heb jij dit feest georganiseerd?’

‘Ja.’ Roxy knikt. ‘En het wordt geweldig.’

Mijn bloed bruist en ik moet me inhouden om haar niet te slaan.

In plaats daarvan klem ik mijn kiezen op elkaar en mompel: ‘Bijzonder, dat je een schoolfeest op onze school ooit nog geweldig kunt noemen.’

Er valt een korte stilte.

‘Je weet heus wel wat ik bedoel...’ Roxy zwaait haar lange paardenstaart over haar schouder. Het puntje van haar staart raakt mijn wang.

‘De hele school kijkt ernaar uit. We kunnen toch moeilijk met z’n allen depressief blijven doen en nooit meer een feest vieren?’

Nu val ik stil. Niet omdat ik niet weet wat ik moet antwoorden, maar omdat ik bang ben dat ik ontplof als ik nu iets zeg.

Ik heb een heel jaar aan frustratie opgekropt, Roxy irriteert me al vanaf de eerste seconde dat het nieuws over Eslin bekend werd.

Zo kwam ze meteen met een plan om T-shirts te laten bedrukken met Eslins foto erop. Vlak na de verdwijning verkocht Roxy ze op school voor de stille tocht.

Het was een luguber gezicht, al die lachende Eslins in de stad. Het leek net of iedereen ervan uitging dat ze dood was!

Mijn eigen T-shirt ligt nog altijd ergens achter in mijn kast. Mam heeft er destijds een voor me gekocht, omdat de opbrengst naar het goede doel ging.

Samen met Eslins moeder vond ze het een mooi initiatief van Roxy.

Volgens mij snapt niemand dat Roxy het helemaal niet voor Eslin of het goede doel deed, maar voor zichzelf.

Roxy's social media stonden die weken vol met foto's. Ze profileerde zichzelf als 'de beste vriendin van' en postte elke dag wel iets over Eslin. Ze maakte foto's van zichzelf met wangen vol mascara-strepen, ze plaatste selfies van Eslin en haar, ze schreef songteksten op haar spiegel die haar aan Eslin deden denken.

En de comments bleven maar binnenstromen. Roxy reageerde óveral op. Soms met gebroken hartjes, soms met smileys.

Ze genoot van alle aandacht, dat was overduidelijk.

En nu organiseert ze het schoolfeest... Het zou me niet eens moeten verbazen.

'Nou, we gaan. Tot vanavond.'

Zonder Aksha ook maar één blik waardig te gunnen, draait Roxy zich om. Samen met Nolan loopt ze de winkel uit. Ik kijk hen na.

'Ongelooflijk,' fluister ik. 'Dit is echt ongelooflijk...'

Aksha komt naast me staan. 'Je gaat toch niet écht domme dingen doen vanavond?'

Ik kijk opzij. 'Zoals wat?'

'Weet ik veel, Roxy slaan?'

'Dat zou heerlijk zijn,' zeg ik. 'Een volle mep op haar gezicht. Hier.' Ik wijs naar mijn neus.

Aksha schudt haar hoofd. ‘Dat doe je niet, hoor.’

Ik glimlach. ‘Waar zie je me voor aan?’

‘Nou, precies daarvoor.’ Aksha pakt het shirtje met de palmboom uit het rek. ‘Ik neem toch deze maar. Het is de minst erge.’

ESLIN

Ik weet net op tijd de wastafel te bereiken en spuug.

Ik spuug en spuug en spuug.

De spetters braaksel zitten zelfs op de spiegel. Als ik mezelf bekijk, zie ik een lijkleek gezicht met betraande wangen.

Ik probeer niet aan de kamer te denken, maar het gaat vanzelf. De woorden die ik daar hoorde, echoën door mijn hoofd...

Ik druk mijn handen tegen mijn oren, alsof ik de stem daarbinnen nog steeds kan horen.

Met een ruk draai ik me om en smijt de deur van de kamer achter me dicht.

De harde klap brengt me bij mijn positieven. Als ik mijn hand open, zie ik de afdruk van de sleutel in mijn huid staan. Zo hard heb ik erin geknepen.

Ik heb het gehaald.

Ik kokhals opnieuw, maar dit keer blijft de inhoud van mijn lege maag binnenboord.

‘Nou?’ roep ik naar de camera. ‘Waar blijft het eten?’

Als ik naar boven kijk, zie ik geen enkele beweging. Het luik boven in de schacht blijft dicht en het is doodstil.

‘Hallo?’

Geen reactie. De enige beweging komt van het knipperende lampje op de camera.

Ik heb de groene kamer overleefd, ik hoor nu beloond te worden. Dat is hoe het bij de afgelopen vier deuren ging, dus waarom nu dan niet?

Mijn maag knort opnieuw, ik word gek van het hongergevoel.

‘Ik heb de sleutel,’ roep ik. ‘Alsjeblieft, stuur me wat te eten.’

Weer geen reactie.

Zou het soms nacht zijn? Misschien slaapt Bivak wel gewoon?

Dat betekent dat ik nog uren moet wachten...

Of misschien stelt hij mijn geduld op de proef, om te kijken hoe ik hierop reageer. Het zou kunnen.

Ik plof neer op het bed.

Het bed...

Met een schok sta ik weer op en check de wastafel. De tandpastaspetters staan nog op de spiegel, tussen al mijn braaksporen.

De tijdschriften die ik al lang en breed uit heb, liggen nog op mijn nachtkastje.

Bivak heeft niets schoongemaakt...

Waarom zie ik dit nu pas?

De routine hierbinnen is het enige waar ik op kon vertrouwen. Deuren leveren eten, benodigdheden en een schoon Centrum op.

Maar nu krijg ik geen van drieën.

Waarom doet hij dit?

Ik kijk naar de zwarte deur. Ik heb dit moment al die tijd gevreesd, maar nu kan ik eindelijk ontdekken wat er achter ligt.

Ik negeer mijn hongergevoel en steek de sleutel in het slot. Maar als ik hem om wil draaien, merk ik het.

Hij werkt niet.

Ik probeer het nog een keer, maar hoe hard ik ook draai, het lukt niet.

Straks breekt hij nog af!

Mijn ademhaling versnelt, ik dwing mezelf weer op bed te gaan liggen. De groene kamer heeft me volledig uitgeput en mijn maag knort nog altijd pijnlijk.

Ik rol me op mijn zij en klem mijn armen om mijn buik. Ik duw extra hard, alsof ik de honger zo kan verdrijven.

Een mens kan drie weken zonder eten.

Hou je kop, zeg ik in gedachte tegen Aksha.

Aksha.

Ik wil niet meer aan haar denken, het doet te veel pijn.

Eten, ik heb eten nodig.

Waarom gaat de volgende deur niet open? Waarom heeft Bivak me een valse sleutel gegeven?

En waarom stuurt hij me geen eten, zoals het hoort?

Een doodenge gedachte nestelt zich in mijn cellen.

Wat als Bivak niet ligt te slapen, mijn geduld niet op de proef stelt, maar er iets anders aan de hand is?

‘Dat kan niet,’ zeg ik zachtjes, maar de woorden vormen in mijn hoofd een heel andere zin.

Wat als Bivak ervandoor is en mij alleen heeft achtergelaten?